

τῶν φιλοσόφων ἔραστῶν της. Εὐρτάζετο δύο ἡμέρας παρὰ τοῖς Ρωμαίοις καὶ ἔφερε τύπον καθαρῶς ὄργιαστικόν· ἡ πρώτη Μαΐου ἦτο ἀφιερωμένη τῇ Καλῇ Θεῷ· ἦτο αποκλειστικῶς γυναικεία πανήγυρις. Συνηθροίζοντο ὅλαις αἱ Ἑστιαδες παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ποντίφηκι. Ἡτο δὲ αὐστηρῶς ἀπηγορευμένη ἡ παρουσία ὅχι μόνον ἀνδρὸς, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἀρρενος ζώου. Εξεβάλλοντο ἐκ τῶν οἰκιῶν ὅλα τὰ μὴ θηλυκά. Δὲν ἦσαν ἀνηρτημέναι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ οὔτε εἰκόνες ἀκόμη ἀνδρικαῖ.

Τι ἔκαμνον αἱ Ἑστιαδες παρὰ τῷ μεγάλῳ Ποντίφηκι ἡ ἀναμεταξύ των, ἡμεῖς ὡς ἀνδρες ἀγνοοῦμεν. Ἀλλὰ βεβαίως ἡ Πρώτη Μαΐου ἦτο εἰδός τι προπαρασκευῆς τῆς Δευτέρας Μαΐου, δῆτε ἐωρτάζετο ἡ Χλωρίς, ὅτε τὰ φύλα συνκανεμίγγυντο ως παπαροῦνται ἐν μέσῳ τῶν χλωρῶν ἀστάχεων, ὅτε οἱ πόροι ἡνοίγοντο προσδεχόμενοι ἥδονὴν, ῥοφῶντες φίλημα, ἀνταλλάσσοντες πῦρ, στεφανούμενοι ἀνθη.

Οἱ ρωμαϊκὸς Μαΐος ἐλαβεν ἄλλο ὄνομα παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ὀνομάσθη Μαγιουμᾶς. Ἐκ τῆς παχύτητος τοῦ ὄντορος συλλαμβάνεται τὸ λεπός τῆς οὔσιας. Οἱ Μαγιουμᾶς αὐτὸς, κυλιόμενος ὡς χοῖρος εἰς τὴν σπαργάσσαν τῆς Συρίας φύσιν, εἰς τοὺς Παρισίους τοῦ καιροῦ ἐκείνου, τὴν ἀκόλαστον Ἀντιόχειαν, εἰχεν ἐκκενώσει ἐφ' ἑαυτοῦ ὅλην τὴν γαλανικὴν στήλην τῆς θρησκευτικῆς εὐγλωττίας τοῦ Χρυσοστόμου, διστις καὶ εἰς τὰ ἀνθη, καὶ εἰς τὰ γυμνὰ, καὶ εἰς τὸ θέατρον, καὶ τὴν μουσικὴν, καὶ εἰς τὰς τυμρομαχίας καὶ τὰς ὄρχηστήσεις ἔβλεπε παντοῦ τὴν ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ καὶ ἐζήτει νὰ προφυλάξῃ τὸ ποιμνίον του ἀπὸ τῶν ὑπερβασιῶν τοιούτου ἔχθρου. Διότι οἱ Ἀντιοχεῖς δὲν ἔχωράτευον. Οἱ Μαγιουμᾶς των διήρκει οὔτε μίαν, οὔτε δύο ἡμέρας, ἀλλὰ τριάκοντα τερπτὰς παρρυχίδας, κατὰ τὴν φρασεολογίαν τῶν τότε καιρῶν. Εἴχον τὴν παρρήσιαν νὰ τὸν ὄνομαζωσι μῆνα τῶν Ὁργίων καὶ νὰ τὸν ἀφιερώνωσιν εἰς τὸν Διόνυσον καὶ τὴν Ἀφροδίτην, εἰς τὴν πανδαισίαν σαρκὸς καὶ οἶνου, εἰς τὸ

ἱοδοστεφες σύμπλεγμα μέθης καὶ ἔρωτος. Τοιαῦτα δὲ ἦσαν τὰ τελούμενα κατὰ τὰς τριάκοντα αὐτὰς παννυχίδας, εἰς τὴν θερμὴν ἐκείνην γῆν τῆς ἔρωτικωτέρας βλαστήσεως καὶ πλάσεως, ὅπου τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν ἦτο σχεδὸν ἐλληνικόν, πλέον τῶν ὄφθαλμῶν βεβαμμένων εἰς τὸ ὑγρὸν τῆς ἡδονῆς, καὶ τὸν λεῖον, ἀλλὰ βαθὺν χρωματισμὸν ὃν παρεῖχεν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα ὃ καίων σχεδὸν ἀφρικανικὸς ἦλιος, ὥστε αὐτοκράτορες σεμνοὶ, οἱ συμβασιλεῖς Ὄνωριος καὶ Ἀρκάδιος, ἡναγκάσθησαν νὰ παραπέμψουν σιδηροδέσμιον τὸν Μαγιουμᾶν εἰς τὸν Μεδερσὲ, καὶ πάλιν νὰ τὸν ἀπολύσουν, ἐπαναστάτων τῶν Ἀντιοχέων, ἵνας ὅτου ἀπὸ ἀπηγορεύσεως εἰς ἐλευθερίαν καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς ἐκείνην, ἐμφανύθη καὶ αὐτὸς μαζὶ μὲ ὅλην τὴν ἐλληνικὴν χλωρίδα ὑπὸ τὴν αὐχμηρὴν κατάκτησιν τοῦ ἀραβικοῦ ἦλιου.

Καὶ τώρα ὅτε οὔτε Ἑλληνες ἐμείναμεν, οὔτε Ρωμαῖοι εἰμεθα, ἀλλὰ ἀπλούστατα Ρωμηοί, οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ Δανοῦ Γεωργίου καὶ τοῦ Βρεττανοῦ Τρικούπη, μετεβάλομεν τὸν ρωμαϊκὸν Μάξιον καὶ τὸν Συριακὸν Μαγιουμᾶν εἰς ἀθηναϊκὴν πρωτομαγιάν, ἥτοι ἐκδρομὴν εἰς τὰ παριλίσσοντα λακκωδη, ὑγρὰ, καφενεῖται καὶ θεάματα, εἰς τὴν μελαγχολικὴν καὶ σκονοκύλιστον Κολοκυνθοῦν, εἰς τοὺς ἔρημους Ἀμπελοκήπους καὶ εἰς τὸ ἀσφυκτικὸν ἐκ τοῦ πλήθους καὶ τοῦ ἀψήτου ποτοῦ Ζυθοπωλείον τοῦ Φίσερ. Ποιοὶ ἀπολαμβάνει ἀληθῆ πρωτομαγιάν, ἀρωματικούν, καὶ γλυκοχάραγμα, καὶ γάλα ἀπὸ στάνην, καὶ μάσιον ἀπὸ ἀγροὺς καὶ τρέμιον καὶ χορτοκύλισμα καὶ μίαν ἡμέραν καθαρῶς ἀγροτικὴν; Τρέχουμεν ὅλοι μανιώδεις εἰς τὰ Πατήσια. Ἀλλὰ τί εἶνε τὰ Πατήσια; Ἡ ἀχρειστέρα ἀθηναϊκὴ ὁδὸς, ἡ ἐνώνουσα τὴν γῆν μὲ τὸν οὐρανὸν δι' ἀδιαβάτου στήλης χώματος. Αὐτὸ τὸ χῶμα, πρέπει ὅχι μόνον νὰ τὸ διασχίσῃς, νὰ τὸ πατήσῃς, νὰ τὸ

ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛΑ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(*Id. άριθ. 285.*)

Ἀπελθούσης τῆς μαύρης ἔξηκολούθησα τὸν μετὰ τῆς τουρκοπούλας μου διάλογον.

— Καὶ τόρα, τῇ εἶπον, ποῦ μὲ ἔκαμες καὶ σ' ἀγάπησα τόσο πολὺ, τί μέλλει γενέσθαι;

Νὰ καθεσαι φρόνιμα καὶ νὰ μὴ κάμης τρέλες καὶ μᾶς πάρουν χαμπάρι.

— Καὶ μπορεῖ ποτὲ ἀνθρωπὸς ἔρωτόληπτος νὰ κάμη φρόνιμα; "Οταν δὲρως παρηῇ, ὑγίαινε φρόνησις." Επειδόμενα; — Εγὼ θέλω τὴν οἰκίαν μου, ἐν ἡ

— Καὶ τί θέλεις;

— Νὰ παρθαρύμε.

— Α, αὐτὸ δὲν κάνει.

— Πῶς δὲν κάνει; "Ημεῖς τὸ κάμομε καὶ κάμει.

— Δὲν μᾶς ἀφίνουν δύμως ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα.

— "Οταν θέλῃ ἡ νύφη κι" ὁ γαμπρὸς τίποτα δὲν εἶνε ὁ πεθερός." "Ετοι τὸ ἔκαμε καὶ ἡ ώραία Ἐλένη τοῦ Μενελάου. Ἀγάπησε τὸν Πάρη, τὸν πῆρε κι" ἔφυγε, ἔνεκα τοῦ ὄποιου καὶ ἔγινε ὁ πόλεμος τῆς Τρωάδος. Καὶ ἐγώ ἔτσι, ἀν σὲ πάρω καὶ σὲ πάγω στὴν Ἀθήνα θὰ σηκωθοῦν ὅλοι οἱ Ἑλληνες νὰ πολεμήσουν ἐναντίον τῶν Τούρκων, ὅχι δύμως καὶ νὰ ἐπιτρέψουν ποτὲ νὰ σὲ πάρουν πίσω.

— Δὲν κάνει νὰ σκοτωθοῦν τόσοις ἀνθρωποι γιὰ; μᾶς.

— Καὶ τί μᾶς μέλλει; Δὲν πᾶν νὰ σκοτωθοῦν ὅσοι θέλουν. "Ετοι κι" ἔτσι πόλεμος εἶνε ποῦ εἶνε.

— Φθάνει πλέον ὅσα εἰπαμε, τόρα εἶνε καιρὸς νὰ πηγαίνης μὴ τύχη καὶ μᾶς ἐννοήσουν καὶ ἔπειτα πλέον δὲν εἶσαι γιὰ ζωή.

— Καὶ πότε θὰ σὲ ξαναϊδῶ, διότι πρέπει νὰ ξέρης, ὅτι εἰς τὸ ἔξης δὲν μπορῶ νὰ κάμω τὸν τρελλό. Τόρα εἶσαι καθαλα γνῶσι.

— "Εννοια σου, ἐγώ θὰ σὲ εἰδοποιῶ μὲ τὴν ἀραπίνα. Μετὰ τὰ λεχθέντα ἔκαμα μιὰ μετάνοια καὶ λαβών τὴν μικρὰν της χειρά, ἀφεθείσαν μοι εἰλευθέραν, ἡσπάσθην αὐτὴν μὲ ὑποτρέμοντα χείλη.

— Εξελθών τοῦ κήπου ἔβην πρὸς τὴν οἰκίαν μου, ἐν ἡ

— "Επειτα μοῦ κατέβη ὁ οἰστρος δὲρως καὶ πόρεις μην γράφων.

περιβληθής, νὰ τὸ ἀναπνεύσῃς, ἀλλὰ αὐτόχρημα καὶ νὰ τὸ γευθῆς, καὶ νὰ τὸ μασήσῃς καὶ νὰ τὸ χωνεύσῃς. Ποτὸν δὲ εἶνε τὸ γέρας τῆς κονιορτοδρομίας αὐτῆς, ποτὸς εἰναι ὁ παραδεισός τῆς Κολάσσεως αὐτῆς; Ο μικρὸς Κῆπος τοῦ Ζυθοπωλεῖου τοῦ Φίσερ, ὅπου δὲν ἔχεις καθίσμα νὰ ἀναπνεύσῃς, ἀέρα νὰ ἀναπνεύσῃς καὶ ἀναψυκτικὸν νὰ δροσιθῇς. Ο ζύθος τῇ ἑσπέρᾳ αὐτῇ εἶναι χειρότερος, παρά ποτε, ἀφιτος, καίων ὡς νιτρικὸς ἄργυρος, δύσπεπτος, ζελιστικός. Πιὸς ἐπίμετρον κινδυνεύεις νὰ πατηθῆς ὑπὸ τῶν ἀμαξῶν, ἐὰν εἴσαι πεζός, κεκοπιακός δὲ, καθιδρώς, ἀπηηδημένος, βλασφημῶν, ἐπιστρέφεις εἰς τὴν κλίνην σου ὡς πρὸς σωτηρίαν, εὐχαριστῶν τὸν Θεόν τοῦ Σούτου καὶ τοῦ Κυριακοῦ—οἱ ὅποιοι ἐν παρόδῳ δὲν ἔχουν Θεόν—ὅτι ἔωρτασες κ' ἐφέτος τὴν πρωτομαγιά.

Αἱ Ἀθηναὶ δὲν ἔχουν πνεύμονας, διὸ νὰ ἀναπνεύσουν. Εἶναι πόλις ἔηρα, μαραχμένη, κατεσκληκυῖα, ὡς ἀπόροιτος τοῦ Νοσοκομείου τῆς Ἐπιδόσης. Δὲν ἔχει νερό, δὲν ἔχει πρασινάδες, δὲν ἔχει Πράτερ, δὲν ἔχει Ἡλύσια Πεδία, δὲν ἔχει Πικκάδιλον ἔχει τὸ δύσοσμον Περιβόλι τῆς Πλατείας Συντάγματος, ἔχει τὸν ἀπελπιστικὸν Κῆπον τοῦ Κλαυθμῶνος, ἔχει τὸν ὑπὸ τὴν βαρετῶν ὄσμὴν τῶν Ταμπάκικων Βοτανικόν της, ἔχει τὸν Βασιλικὸν Κῆπον οὐ νὲ εἰσόδος ἐπιτρέπεται περὶ τὸ μεσονύκτιον καὶ δὲν ἐπιτρέπεται τὴν αὔγην, ἔχομεν πρὸς τούτοις τὰ ὄγδοηκοντα ἅνευ ὅδατος καὶ καθαριότητος οὐρητήρια τῆς πρωτευούσης, ἑστίας πανώλους καὶ Σούτου, ἔχομεν τὴν ἀνοικτὴν ὑπόνομον τῆς Βαθειας, ἔχομεν τὰ πράσινα λιμνάσματα τοῦ Ἰλισσοῦ, ἔχομεν τὰ ἀπάξια χριστασθετώματα τῆς ἀστυνομίας, ἔχομεν παντοῦ τὰ χοιροστάσια καὶ τὰς μάνδρας μας, ἔχομεν τοὺς στρατῶνας ἐντὸς τῶν οἰκιῶν μας, ἔχομεν περὶ τὴν 8ην τοὺς ὡτοκτόνους σαλπιγκτὰς τῶν διαφόρων σωμάτων, ἔχομεν τὸν

Ιπποσιδηρόδρομον διατρέχοντα ἀντὶ δεκαπέντε λεπτῶν ἐντὸς μιᾶς ὥρας τὸ ἀπὸ τῆς Πλατείας Συντάγματος εἰς τὴν Πλατείαν Ομοροίας διάστημα, ἔχομεν ἐπισης τοὺς ὠκεανοὺς καὶ τὰς θαλάσσας τοῦ Ρηγοπούλου μὲ τὴν περὶ πλανήτου πρόνοιαν, καὶ τὴν ἐκτεταμένην κερατολογίαν ἐντὸς τῆς Βουλῆς, τὰς κτηνοβασίας τοῦ Δημητρακάκη, τὰς ἐν παντὶ καὶ πάντοτε ἀπολογίας τοῦ Κουμουνδούρου, τὴν ἐπὶ τοῦ βήματος στάσιν Μαδόρας τοῦ Δεληγιάννη, τὰς μετοχὰς τῆς Ἡπειροθεσσαλίας, τὸ κόλπο τοῦ Τύρου δανεισθέντος δύο ἐκατοστάρικα διὰ τὴν τελετὴν τοῦ Καλαμακοῦ, ὅλα τὰ μεσοτικὰ τῆς Ὀδοῦ Αιόλου, τὴν ἐπὶ τῆς Ύγειας Ἐπιτροπήν, τὴν συμβούλην τοῦ Παπαμιχαλοπούλου νὰ καῇ τὸ Ταμεῖον Θηλῶν καὶ τὴν παρεμπόδισιν τῆς κόρης Βελένδας διότι ἡ οικία ἀνήκειν εἰς αὐτὴν, τὴν Καστανιώτισαν, τὰς Ἀδάμας, τὴν πλειοψηφίαν καὶ τὸν Παλαμήδην μεταμορφωθέντα εἰς ούραν τοῦ Δεληγιάννη, ὥστε quand on voit la queue, κτλ. κτλ.

Ω χρυσομάλλη Μάε, ήδύνασο νὰ ἐπισκέπτεσαι τὴν Λισσόνην ἢ τὸ Ἀμβούργον, τὴν Προβηγκίαν ἢ τὸ Ἀλγέριον, τὴν Αύστραλίαν ἢ τὴν Κιγκινάτην τοῦ Ρηγόληη, ἀλλ' εἰς Ἀθήνας ἡσο περιπτός, εἴσαι πλεονάζων, ὡς εἰς ἔτι Δεληγιάννης, εἰς ἔτι δήμαρχος, εἰς ἔτι Βιζηνὸν «καὶ τόνε φτοῦν σ' τὸ πρόσωπο καὶ τόνε δζαβελίζουν» καὶ εἰμεθα ἡμεῖς, ἀλλοίμονον! χορτάτοι μέχρι κόρου ἀπὸ Βιζηνούς, Δημάρχους καὶ Δεληγιάννηδες. Α! Μάη, Μάη, δύνασαι νὰ ἔλθῃς ἐὰν θέλῃς, ήδύνασο ὅμως καὶ νὰ μὴν ἔλθῃς.

Καλεσάν.

«Πουλί μου τρυφερό!

·Αφ' ἡς στιγμῆς σες εἶδον, δὲν πνεύμονας ἀπέδρα τῶν βλεφάρων μου διὰ παντός.

·Συστρέφομαι ἐπὶ τῆς κλίνης μου ὡς ὄφις δίχα κοπεῖς.

Πονῶ.

Σὲ λατρεύω ὡς ἄλλον θεόν μου, σὲ λατρεύω διότι εἰσαι ἀξία λατρείας, διότι εἴσαι ἄγγελος ἀληθῆς, ἄγγελος παραδείσου.

·Ω ἂν ἡτο δυνατὸν νὰ διαρρήξῃς τὴν καρδίαν μου ἡθελες ἵδη ἐν μέσῳ αὐτῆς ἀποτυπωμένην τὴν εἰκόνα σου, ζωηράν, ὡς εἴσαι σὺ, θαλλουσαν, ὡς σὺ, καὶ ἀκτινοβολούσαν, ὡς σύ.

·Ανίσως ἔζουσιαζα καὶ βασιλέως θρόνον,
τὸν θρόνον ἔθυσιαζα δι' ἐν σου βλέμμα μόνον.
Σὲ, σὲ ὅπου πηγαίνω, σὲ, σὲ, ὅπου σταθῶ,
Σὲ, σὲ μόνην λατρεύω, σὲ, σὲ, μόνον ποθῶ.

Διατί νὰ σὲ εἰδῶ; Διατί νὰ σ' ἀπαντήσω; Οὐδὲν πλέον ἐν τῷ κόσμῳ μοι εἶνε γλυκὺ ἄνευ σου, οὐδὲν μὲ θέλγει μακράν σου.

Εἴθε νὰ μὴ ἐγενώμην, εἴθε νὰ μὴ σὲ ἔβλεπον, ἥθελα τέλος νὰ ἔπαιχα τὸ ζῆν, ἀφ' ἡς στιγμῆς τὰ ἵχη μου τὰ ἵχη σου συνήντησαν.

·Οχι, δὲν ἐπλάσθης σὺ δι' ἐμὲ, ἐπλάσθης δι' ἄλλον κόσμον, ἐπλάσθης νὰ κοσμῆς τὸν παραδείσου.

Τί αἰσθάνομαι μοι εἴναι ἀδύνατον νὰ σοὶ ἐκφράσω.

·Η γλώσσα μου μπερδεύεται καὶ τὸ λογικόν μου σταματᾷ.

Πῶς θὰ ζήσω ἀνευ σου; δὲν μὲ φονεύεις καλλίτερον; ἀφοῦ πέπρωται νὰ ζήσω μακράν σου.

·Υγρὸν ἀπὸ τὰ δάκρυα ἀφῆκα προσκεφάλι,
καὶ γράφω ἀφοῦ μ' ἀπέβαλε τοῦ ὑπνου ἡ ἀγκάλη
Τοῦ ἔρωτος μὲ τάραξαν φροντίδες πέρισσατ,
·Ω καμψοῦ, εἴμαι δύστηνος, στενάζω διὰ σέ.

·Αλλο ἀπὸ ἀκρόταιν δὲν σου ζητῶ σκληρά
Τὴν φλόγα ποῦ μοῦ ἀναψες δὲν σθύνει μὲ ἀέρα.

Δὲν ἔξευρα πῶς ἄγγελοι στὸν κόσμον κοτεσσίουν;
Καὶ πῶς μορφὴν ἀνθρώπινὴν ἐνίστητε λαβαίνουν.
Κ' ἐνόμισα στὰ σύννεφα πῶς σ' εἰδα ὁ φτωχός,
σπλαγχνίσου τὸν ταλαιπωρὸν ποῦ κλαίω δυστυχῶς;

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ.

Πρωτομαγιά, Πρωτομαγιά!... παντοῦ δροσὶ καὶ χάρι, γεωρτάζει τὸ τριαντάφυλλο, ἡ κουσταλλένια βρύσι, ὁ κάρπος, τ' ἀγριολούλουδο, τὸ πράσινο χορτάρι, καθέ πουλί, καθέ ζωὴ, ποῦ φαίνεται 'στη φύσι'. Γεωρτάζουν καὶ οἱ 'Ἐρωτες, ἡ Μούσαις καὶ ἡ Χάρες, γεωρτάζουν καὶ οἱ γάδαροι μὲ τῆς σεμναῖς γαδάρες.

'Ολα γεωρτάζουν, τίποτε ἀκίνητο δὲν μένει, εἶναι τὸ μόνο ζωντανὸ τοῦ κόσμου πανηγύρι.' 'Στῆς πράσιναίς της ὥμορφιάς ἡ ἀνοικίας ἔντυμένη, παντοῦ ζωὴ καὶ βλάστησι καὶ μέσα κι' ἔξω σπείρει. Κι' ὁ ἀνθρωπός λατρεύωντας χαρούμενος τὴ Φύσι, ἀντὶ λιβάνων καὶ ψαλμούς τὸ στρώνει 'στὸ μεθύσι.

Χαῖρε, ὁ φύσις ἀπειρος, παντοῦ σεμνὴ θεότης, καθέ καρδίας ἡ ἀφωνη κι' ἀληθινὴ λατρεία! μαζύ σου ζῆ, μαραίνεται κι' ἀνθεῖ ἡ ἀνθρωπότης, ἐσὺ ἐγέννησες θεοὺς καὶ Ἡλύσια Πεδία. Βροντᾶς, ἀστράφτεις, ἔρχεσαι μὲ πράσινο στεφάνη, ὁ ἀφωνός μας θαυμασμὸς γιὰς ὑμνος σου σου φθάνει.

Χαῖρε, 'Ἐρωτες καὶ σεῖς, ἄντρα Μουσῶν καὶ Χάρες, τῶν ποταμῶν Νεράϊδες, Νυμφῶν τρελλὰ παιγνίδια, καὶ σεῖς, ὁ χαριτρόβρυταις καὶ τρυφεραῖς γαδάρες, ποῦ σᾶς κεντᾷ ὁ ἔρωτας μὲς 'στὰ χλωρὰ γρασίδια.

Οι ἄγγελ' εἶνε ἡμεροι, οἱ ἄγγελοι λυποῦνται, Οι ἄγγελοι τὸν ἀνθρωπὸν ποτὲ δὲν ἀπαρνοῦνται. εἰς τὰς πληγάς του βάλσαμο σταλάζουσι γλυκὺ, σὺ ὅμως... σὺ μ' ἐσπάραξες, θεά μου φονική!

«Ἀρρήτων ἐπέων γλώσσης ἐπικείσθω σφραγίς.» Δηλαδὴ ὅσα ἔχω νὰ σου πῷ δὲν μπορῶ νὰ σου τὰ πῷ, ἐπειδὴ καὶ δὲν λέγονται.

Σ' ἀγαπῶ ως τὸν θεόν μου, σ' ἀγαπῶ ὃσον οὐδεὶς θυντὸς δύναται ποτὲ νὰ σὲ ἀγαπήσῃ, σ' ἀγαπῶ ως ἀρναῖς τὴν ἀμνάδα, σ' ἀγαπῶ τέλος ὃσον σὺ δὲν μὲ ἀγαπᾶς.

Εἴπε μοι, θέλεις νὰ φονευθῶ, θέλεις νὰ μὴ ὑπάρχω πλέον;

Λαβὴν ὅποιαν ἐπὶ σὲ δύναται νᾶχη ἡ λύπη πρὸς πλήρη εὐτυχίαν σου, εἰπέ μοι τί σου λείπει, καὶ ἂν ἀρκῇ τὸ αἴμα μου νὰ σου τὸ προμηθεύσῃ, εἰπέ μου το, καὶ διὰ σὲ προθύμως θέλεις ρέυσει.

Αναμένω μετὰ παλμῶν καρδίας ἀπάντησιν, τὴν δὲ σιγήν σου θέλω ἐξηγήσει ως θανατηφόρον τραχύμα καὶ τότε ζῆσαι σύ.

Πέμψας διὰ τῆς μαύρης τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν τουρ-

Πετάξατε, πηδήσετε σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι καὶ σεῖς, ἀγγούρια δροσερὰ, κουκλά, μαρούλια, τσίροι.

Χαῖρετε, ἀνθρωποι καὶ σεῖς, ποῦ γίνατε' ἐνα ταῖρι, πρὶν νὰ γενοῦν οἱ ἀπροικοι τῶν τετραπόδων γάμοις, μὲς 'στὰ λουλούδια τρέξετε πλασμένοι χέρι χέρι, καὶ εἰς ἔρωταν ἡσυχο κυλίσετε ποτάμι. Στεφανωθῆτε ὅλοι σας μ' ἀληθινὰ στεφάνια, λουλούδια 'στὰ σουρτούνα σας, λουλούδια 'στὰ φουστάνια.

Αφῆστε τοὺς Βελέντσηδες, ἀφῆστε τῆς Ἀδάμακις, καὶ ἀξένογαστοι γλεντίσετε σὲ κάθε περιβόλι, χορέψετε, ἀνύπανδραις καὶ πανδρεμέναις ντάμακις, καὶ σμίξετε ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ δικάλοι. Πρωτομαγιά, Πρωτομαγιά... παντοῦ δροσὶα καὶ χάρι, μᾶς προσκαλοῦν 'στὴν ἐκογὴν ὁ Μάης καὶ οἱ γαϊδάροι.

Souris.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ.

‘Ρωμαντικὸν ἐπεισόδεον.

Κόρη ὄρφανὴ πατρὸς, πατρίδα ἔχουσα τὸν Πόρον τοῦ δημοφιλοῦ Δουζίνα, ἡράτο νέου ἐργάτου, Ποριώτου καὶ τούτου. Προϊκα αὐτῆς εἶχε τὸ ἀφτικοσίδοτον κάλλος της, τὴν ἀρετὴν της, τὴν τιμὴν της, καὶ τὴν πρὸς τὸν ἔραστὴν της πίστιν. 'Ολαι αὐταὶ αἱ ἀρεταὶ, διὰ τοὺς εἰς κερδοσκοπικὸν ἐμπόριον τὸν γάμον ἀνυψώσαντας, γαμήοντες τῆς ἐποχῆς μας, θὰ ἐζυγίζοντο ἵσως μὲ ἱσσονα καὶ τοῦ μπακαλιάρου ἀκρίβειαν· ἀλλὰ διὰ τὸν ἴπποτην

κοποῦλός μου ἀνέμενον ἀνυπομόνως ἀπάντησιν, ὅπότε ἔμαθον, ὅτι ὁ πασσᾶς ἐπιστρέψως ἐκ Βαλού ἀνεχώρει κατεσπευσμένως εἰς Δομοκὸν πληροφορηθεὶς τὴν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ παρασκευαζόμενην ἔξοδον.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ ἑλαῖον πρόσκλησιν παρὰ τῆς τουρκοπούλας μου ὅπως τὴν ἐπισκεφθῶ καὶ πάλιν ἐν τῷ κήπῳ.

Μὲ ἐτρωγὸν αὐτὴν τὴν φορὰν, κάτι θυμόφικι, θυμούιαι, δυσταγμοὶ, ἀμφιθολίαι.

Κ' ἡθελα καὶ δὲν ἡθελα νὰ 'πάγω.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισα.

Ἡ νῦν ἡτο ζωφερὰ, μαύραι νεφέλαι ἐπεκάλυπτον τὸν ὄρεζοντα καὶ ἡ σελήνη διὰ τῶν ρωγμῶν αὐτῶν ἐπέχεεν ἐνίστε τὸ φῶς αὐτῆς ἀσθενές.

Ἄραιῶς ἐπιπτον σταγόνες βροχῆς καὶ ἀστραπαὶ μακρόθεν διέσχιζον τὸν οὐρανὸν μετὰ ὑποκάρφου πατάγου.

Διελθὼν ὅχι ἀνεύ φόδου στενωπούς τινας τῆς πόλεως ἔφθασα πρὸ τῆς ὅπισθιας θύρας τοῦ κήπου τοῦ κονακιοῦ, ἥν καὶ ἔκρουσα ἐλαφρῶς.

— Ποιὸς εἶνε; ἡκούσθη γυναικεία ἀσθενής φωνή;

— Ἐγώ, ποῦ ξέρεις.

— Στάσου.

Παρῆλθον λεπτά τινας καὶ ἡ θύρα ἤνοιχθη. Ἡ μαύρη παρέστη ἐνώπιον μου μετὰ μικροῦ φανοῦ καὶ μὲ ἔνευσε τὴν ἀκολουθήσω, ὅπερ μηχανικῶς ἐπράξα. Τὴν φορὰν

Ποριώτην, τοιαύτη προίζ, ἔκριθη ίκανή διὰ τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ σύνευνον.

Καὶ οὗτὸς πείθων τοὺς γονεῖς, τοὺς οἰκείους καὶ φίλους περὶ τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας του, καλεῖ τὴν ορφανὴν κόρην μετὰ τῆς μόνης, ἵνα ἐν τῷ κόσμῳ εἴχε, συντρόφου, τῆς μητρός της, πρὸς τέλεσιν τῶν ἀρραβώνων.

Καὶ συνέρχονται εἰς τὸν τίμιον τοῦ ἑργάτου οἶκον οἱ συγγενεῖς πάντες, καὶ ἔκει, ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, ὁ δακτύλιος ἀλλάξσεται, καὶ οἱ τέως ἐρασταὶ, καλοῦνται μνηστήρες.

Τὸν τοιούτους οἰωνοὺς ὁ Ποριώτης νέος, ἀπέρχεται πρὸς ἐργασίαν, ἐξ ής τὰ τοῦ μέλλοντος γάμου του νὰ ἔξασφαλίσῃ ἐσκόπει.

Ἄλλ' ἀλλαὶ μὲν Βουλαὶ Ποριώτου, καὶ ἀλλα εὐλογία κελεύει· ὁ Ποριώτης ἔκριθη φορολογητέος, καὶ η εὐλογία, οὐχὶ τοῦ παππᾶ, ἀλλ' ἡ ἐπάρχος εὐλογία, ἡ τὸ καλλονεὶς εἰς ἀποστροφὴν μεταβάλλουσα, τὸν συλλαμβάνει.

Οἱ γονεῖς αὐτοῦ, τίμιοι Ποριώται, οὐ μόνον ν' ἀποκρύψωσι τὸν πάσχοντα δὲν ἐπειράθησαν, ὡς ἵσως εὐγενεῖς τινες θὰ ἐπραττον, ἀλλὰ τῇ ἀστυνομικῇ ἀρχῇ προσελθόντες, ἐδήλωσαν ὅτι ἀσθενὴ οὐδὲ ἔχουσιν εὐλογίων. Καὶ σπεύδει ἡ ἔξουσία πρὸς παραλαβὴν καὶ μεταφορὰν αὐτοῦ εἰς Κάνθαρον.

Ἄλλ' ἐντεῦθεν, ἀγώνις ίκανὸς πρὸς μυθιστορίαν ἀρχεται. Η ἔξουσία εὑρίσκεται πρὸ θεάματος συγκινήσαντος—ἐὰν ἐπιτρέπεται ἡ λέξις—καὶ αὐτὴν, ἀγνοοῦσαν τί νὰ πράξῃ.

Οτ' ὁ εὐλογίων ἀπετίθετο, ὡς μπαούλον ἀληθῶς, ἐν τῷ κάρρῳ, γυνὴ κεκαλυμμένον ἔχουσα τὸ πρόσωπον, ρίπτεται παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ εὐλογίωντος. Μάτην οἱ κλητῆρες προσπαθοῦν ν' ἀποσπάσουν τοῦ εὐλογίωντος τὴν ἀγνωστὸν. Εἰχον ἥδη γίνει οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν, συνδεθέντες διὰ τῶν παλμῶν τῆς ἀγνῶς ἐρώσης καρδίας των.

Ἄλλ' ἀγώνις νέος ἀρχεται, τῆς ἔξουσίας ἀξιούσης νὰ γνωρίσῃ, τίς ἡ ἀγνωστος η τὴν ζωὴν αὐτῆς θύουσα ὑπὲρ τοῦ εὐλογίωντος. Καὶ ἀποκαλύπτεται τότε εὐειδῆς κόρη, μὲ σπινθηροβολοῦντας μέλανας ὄφθαλμούς, ωραία τὴν δύνην, χαρίεσσα καθ' ὅλα, ὑγειεστάτη, μηδέ ποτε ὑπὸ τῆς εὐλογίας παθοῦσα.

Καὶ ὑποχωροῦν πάντες πρὸ τοῦ θεάματος τούτου, καὶ πάλιν προχωροῦν, τῆς ἔξουσίας ἐννοούσης ν' ἀπομακρύνη τοῦ εὐλογίωντος ἀληθὲς καλλος, ὅτε φωνὴ ἐμπνεομένη ὑπὸ τῆς θελήσεως καὶ τοῦ θάρρους, καὶ τῆς γενναίας αὐταπαρνήσεως, ἐξ ής ὁ ἀληθής ἔρως.

«Κ' ἔγώ μαζί του» λέγει, «κ' ἔγώ εἰς τὸν Κάνθαρον». «Ἐὰν ἀποθάνῃ αὐτὸς, διατί νὰ ζῷ ἔγώ; ἀς εἶμαι τούλαχιστον μαζύ του, νὰ τὸν νοσηλεύω, νὰ τοῦ δίδω νερόν, ἀλλὰ μαζύ του πάντοτε, πάντοτε μαζύ του». Καὶ καλύψασα αὐθίς τὸ ωραίον της πρόσωπον, ἔπεισε παρὰ τὸ στῆθος τοῦ εὐλογίωντος, ἡ ωραία κόρη, καὶ ἀπῆλθον ἀμφότεροι εἰς Κάνθαρον.

Καὶ οἱ εὐλογίωντες ἀνθ' ἐνός ἐγένοντο δύο, ἀποτελέσαντες οὕτω ἀνθοδέσμην πρωτοφανῆ ἵσως διὰ τὰ καθ' ημᾶς χρονικά!!

De Cabriae

ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΜΑΝΣΙΣ.

Φίλε κ. Μή Χάνεσσε.

Μοι ζητεῖς φίλε, φιλοφρόνως ὀλίγα περὶ ἐπιδημίας καὶ ἀπολυμάνσεως. Θὰ φέρῃς βεβαίως εἰς μνήμην τὴν οὐ-

μ' ὀδηγησεν εἰς μικρὸν ὑελοπεκὲς κιόσκι, οὐτινος ἀνοί— μέσα ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἀλλὰ ἔχε χάρι ποῦ ἐσυλλογιστήξας τὴν θύραν μὲσοσήγαγεν ἐν αὐτῷ κλείσας καὶ πάλιν καμε ὅτι ἐπειτα θὰ εἴχαμε σκοτούρες νὰ σὲ θάψωμε. αὐτὴν διὰ κλειδός.

Παρέρχεται μία ώρα καὶ οὐδεὶς φάνεται, δύο τρεῖς, θης ἀλλη φορὰ νὰ κάμης καλλίτερα τὸν ἔρωτα μὲ παρθένουν μεσάνυκτα, ξημερώματα καὶ οὐκ' ἦν φωνὴ ἀνθρώπου, οὐδὲ σκιὰ αὐτοῦ.

Ανέτειλεν ὁ ἡλιος, φθάνει, παρέρχεται ἡ μεσημβρία, δ ἡλιος ἀπέρχεται δύων, κ' ἔγώ νηστικὸς καὶ διψασμένος περιεφερόμην ἀπελπις ἐν τῷ κλωθῷ ἐκείνῳ.

Ἡλθεν ἡ νῦξ καὶ οὐδεὶς ἐφάνη. Ἐξηντλημένος ἐξαρωσα εἰς μίαν γωνίαν τουρτουρίζων ἀναθεις τὰς θυστάτας μου ἀπέλπιδας ἐλπίδας τῷ θεῷ.

Τὴν δευτέραν τέλος ἡμέραν ἤκουσα μακρόθεν θροῦν γυναικείων συρομένων ἐμβάδων καὶ μετ' ὀλίγον ἐπεφάνησαν αἱ τρεῖς τοῦ πασχ ὄθωμανίδες ἐρχόμεναι ξεκαρδισμέναι στὰ γέλοια. Ἐγώ σταυρώσας τὰς χειρας ἔστην ἐν ικέτιδι θέσει θεώμενος αὐτάς.

— Αἱ, ἔγινες καλά; μοὶ εἶπε πρώτη ἡ τουρκοπούλα μου πλησιάσασα μετὰ μειδιάματος σκωπτικοῦ.

Ἐμεινα σιγῶν.

Μετ' αὐτὴν πλησιάσασα ἡ μᾶλλον προεβηκούσα :

— Ηθέλαμε, εἶπε, νὰ σ' ἀσφάλσωμε νὰ πεθάνῃς ἐδώ

Ἐτήρουν σιγὴν καὶ ἐπνεα μένεα ἀναμένων τὴν περὶ ἐμοῦ ἀπόφασιν, ὅτε εἶδον τὴν μαύρην ἀνοίγουσαν μοι τὴν θύραν. Σύρων μόλις τὰ βήματά μου ἐσπευσά νὰ ἐξέλθω τοῦ κήπου δάκνων τὸν γρόνθον μου ἀπειλητικῶς. Εἰς τὴν πρᾶξιν μου ταύτην αἱ ὄθωμανίδες ἀπέλυσαν κατόπιν μου τὴν μαύρην. Ἐπῆρα τὸ φύσημά μου ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἐνίστε δὲ καὶ τόρα ἀκόμη νομίζω, ὅτι μὲ καταδιώκει ὁ μαύρος ἐκεῖνος γυναικεῖος διάβολος.

Παρῆλθον δύο ἔτη, ὅτε δὲ πέρυσιν ὡς ἐπίστρατος καὶ ἔγώ κατέλαβον τὴν Λάρισσαν ἀναιμάκτως, ξεμπαμπούλωσα τὴν πρώτην τουρκοπούλα ποῦ ξεμονάχιασα καὶ τὴν φίλησα ἀρειμανίως.

— Ήτο τοῦτο ἐκδίκησις.

Παληγάνθρωπος